

První díl série o Fredriku Beierovi
Smělý a nápaditý nový hlas skandinávské krimi

VÍDEŇSKÉ BRATRSTVO

INGAR JOHNSRUD

Host

VÍDEŇSKÉ BRATRSTVO
INGAR JOHNSRUD

VÍDEŇSKÉ BRATRSTVO

INGAR JOHNSRUD

BRNO 2016

Copyright © Ingar Johnsrud, 2015
Published by agreement
with Salomonsson Agency
Cover photo credit: untitled photo by eflon
(www.flickr.com/photos/eflon/5028370554/),
CC BY 2.0, modified
Translation © Eva Dohnálková, 2016
Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2016
(elektronické vydání)

This translation has been published
with the financial support of NORLA.
Překlad této knihy vychází s laskavou
finanční podporou nadace NORLA.

ISBN 978-80-7491-800-1 (Formát PDF)
ISBN 978-80-7491-801-8 (Formát ePub)
ISBN 978-80-7491-802-5 (Formát MobiPocket)

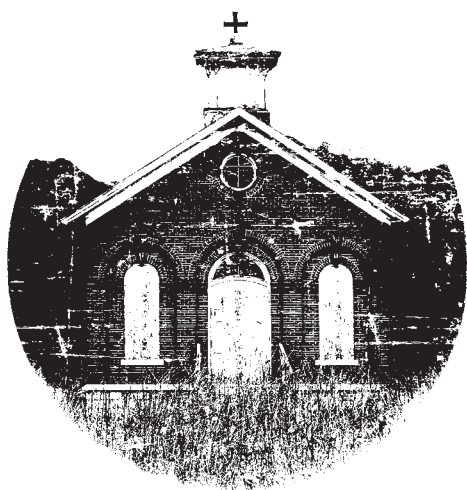
V každé populaci, jakou jest například společnost lidská, hraje výběr — selekce — rozhodující význam. Čím striktnější selekce, tím lepší se druh uchová.

Tento výběr nejlepších, nejživotaschopnějších jedinců svého druhu původně zajišťovala příroda sama a lidé, kteří jednali v souladu s ní. První „zásahy“ lidské se totiž přírodě nevzpěchovaly, nýbrž přírodě napomáhaly v jejím díle. Že prostředky k tomu využívané jeví se nám bezohlednými, jazykem dnešním bychom snad řekli až hrůznými, je ovšem věcí jinou. Jest otázkou, zda se doba dnešní, která svojí dopomocí všemu slabému a neduživému směřuje v krajnost zcela opačnou, nedopouští nových hrůz, které se mohou hrdě měřit s barbarstvím dob minulých.

Z úvodu knihy *Rasová hygiena* od Jona Alfreda Mjøena, Nakladatelství Jacoba Dybwadse, 1938.

Jon Alfred Mjøen zemřel v roce 1939.

ČÁST PRVNÍ

Letuška v pološeru rychlými pohyby sklídila táč s netknutým uzeným lososem, mořským okounem z Bosporu a vídeňským štrúdlém. Pohyby měla tak zautomatizované, že mohla klidně zavřít oči. Nechala ruce pracovat a letmo na něj pohlédla. Stejně jako mnohé další, kteří jej viděli zblízka, ji výraz v jeho tváři zarazil. Jako by na tom obrazu bylo cosi rušivého, co nelze přesně popsat. Když se natahovala po láhvi od šampaňského, položil svoji ruku na její. Okamžitě ucukla.

Opatrně povytáhl stínidlo na okénku. Spolucestující spali. Ve skle se odráželo světlo blikající na vnější hraně křídla. Dole, hluboko dole ubíhaly shluky zlatavých bodů. Evropa. Je to už dávno. Zavřel oči, ukazováčky uhladil okraj masky na krku a začal vzpomínat, co prožil.

V mírném odpoledním vánku líně tančil zvířený prach a žhnoucí slunce skryl bledý šedomodrý závoj. Náhorní plošina ležela tisíc metrů nad mořem, kde byl řidší vzduch a slabý odpor větru. Lepší podmínky už si nemohl přát.

Leželi bez hnutí na kamenném schodě, za pootevřenými dvířky na vrcholku starého minaretu. Venkovní teplota přesahovala čtyřicet stupňů. Tady uvnitř se vzduch alespoň trochu pohyboval, ale pořád tu bylo vedro k zalknutí.

Ulevil unaveným očím. Zamrkal a zadíval se dolů do stínů. Dobře totiž věděl, že Velryba situaci sleduje teleskopem. Schůzka trvala už skoro čtyři hodiny. Jestli se chce guvernér vrátit do svého opevněného domu dřív, než padne noc, bude se muset brzy vypravit na cestu.

Velryba mu zaklepal na rameno. Věděl, co to znamená, a nabí. Přiložil oko k optice zbraně. Uviděl neomítnutou, červeno-hnědou zeď a balkonové dveře, které otevřel prostovlasý muž v tmavé vestě. Jmenoval se Hassam a měl na sobě světlou tradiční halenu *perahan tunban*, kterou s oblibou nosilo mnoho afghánských mužů. Tento informátor sem guvernéra vylákal.

Hassam ustoupil a nechal postaršího muže, aby si na kovaném balkonu vybral místo, kam se postaví. Byl to guvernér Osman Abdullah Kamál. Zaměřovací terčik klouzal z hnědého turbanu na plný šedavý vous. Zdálo se, že oba muži stojí mlčky. Hleděli na maková pole.

Kvůli zpětnému nárazu ztratil svůj cíl z očí, ale když zbraň sklonil, viděl, že patrona 338 Magnum Lapua zasáhla Kamála skoro pět centimetrů vpravo od středu hrudi. Střela by klidně mohla skončit i na horším místě, a stejně by pořád dokázala zabít, ale i tak ho to zamrzelo. Místo toho, aby se guvernérovi na bílé haleně objevila rudá díra velikosti pomeranče, mu téměř rozerval hrudník vejpl. Krvavá fontána pokryla světle rudou barvou balkon, Hassama i zeď za nimi. Guvernér se zapotácel a padl na dveře. Ty jeho pohyb prudce zastavily a on zůstal v jakémsi zvláštním mírném předklonu stát, dokud křehké dřevo dveří nepovolilo a mrak zvířeného prachu nenapověděl, že jeho tělo dopadlo na zem.

Nabití zbraně. Zvuk prázdné nábojnice dopadající na schod.

U guvernérových nohou v sandálech se krčil Hassam. Možná se modlil. Možná zpanikařil. Možná hrál divadélko pro členy ochranky, kteří se přičítali. To bylo jedno. Střelec upravil míření, započítal odpor větru a stiskl spoušť. Chvilku nato přepadlo Hassamovo tělo na bok. Mozek, krev, zbytky vlasů a lebky vykreslily na hliněné zdi oranžovorudou svatozář.

Vrah zamrkal a představil si, že jeho oko je fotoaparát a mrknutí že je ten kratičký, stěží postřehnutelný okamžik, kdy se za-

vírá závěrka a čas se zastaví. Tahle chvíle patřila jemu a navždy si ji uložil.

„Sbohem, Hassame,“ konstatoval Velryba.

Střelec sbalil zbraň do šátku. Zatímco Velryba skládal teleskop, vstal a sešel po třech kamenných schodech až ke svázanému muži, který ležel na odpočívadle pod nimi. Kolem zaschlé krve na čele bzučelo několik much. Starý imám měl přes oči pásku, a tak nebylo poznat, zda je při vědomí, či nikoliv. Dýchal rychle a přerývaně. Střelec vytáhl z pouzdra na stehně pistoli. Velryba neznatelně zavrtěl hlavou: „Není třeba.“

Před minaretem si podali ruce.

„Organizace ti přeje hodně zdaru v Norsku,“ řekl Velryba.

Střelec sykl.

„Fredrik Beier. S měkkým i, ne s ypsilon.“

„Adresa?“

„Veselá šest, ve čtvrti Majorstua.“

„To je Heineckeho dvůr?“

„Cože?“

„Ten dům, ve kterém bydlíte, se myslím jmenuje Heineckeho dvůr. A narodil jste se...?“

„...tady v Oslu. Je to důležité?“

„Omlouvám se. Šlo mi o rok. Kolik vám je let?“

„Čtyřicet osm. Je mi čtyřicet osm.“

Policejní důstojník v koženém křesle natáhl mohutnou ruku. Uchopil lžičku, kterou dostal k rozpustné kávě, a otáčel s ní tak dlouho, dokud v ní nezahlédl svůj matný odraz. V zohýbaném kovu spatřil proužky na stránicích elegantních moderních šedavých brýlí, které mu zakrývaly spánky. Úzký pěstěný knírek najednou vypadal, jako by mu ho v opilosti kdosi namaloval na obličej.

Před ním seděl služební psycholog. Nad ním visel plakát s Ernestem Hemingwayem, vysvlečeným do půli těla. Spisovatel s neutrálním výrazem ve tváři pózoval s dvojhlavňovou puškou.

„Hemingway se zastřelil, že?“

„Stejně jako jeho otec.“

„Není to zvláštní, že si psycholog vyvěsí fotku chlapa, co si uštělil hlavu?“

„Asi stejně zvláštní, jako že zrovna vy bydlíte ve Veselé ulici,“ vrátil mu to psycholog a neomylně pohodil hlavou směrem k tlusté lékařské kartě, která ležela na stole mezi nimi.

Policista nepřátelsky zafuněl. Ta adresa je zcela náhodná.
„Ten byt vybírala bývalá manželka.“

„Takže jste byl ženatý. Co děti?“

„Tři... Dvě. Dvě, jsem chtěl říct.“

„Tři, nebo dvě?“

„Jedno umřelo.“

„To mě mrzí. Co se stalo?“ mozkovlez s dvojitou bradou si utáhl gumičku ve vlasech.

To sem si přicházeli policisté z celého města vylít srdce. Z pachy zášti, nedostatečnosti a strachu, které se tu dennodenně zapíjely do špinavě bílých zdí, se mu navalovalo. Ordinace psychologa byla velká jako vězeňská cela a Fredrik Beier potřeboval vzduch. Vstal a ošuntělý kožený potah sedačky zavrzel. Když stál zpříma, téměř se dotýkal stropu. Postavil se k oknu. Zažloutlé závěsy povlávaly přes deštěm zmáčený hliníkový rám okna.

Psycholog se ani nenamáhal, aby se otočil, a když se Fredrik zadíval jeho směrem, zahlédl jenom rozcuchaný culík a lesknoucí se zpocené temeno. Pod ním, v láku z nejhrůznějších tajemství místních policistů, se nachází mozek. Tenhle chlap funguje jako žumpa pro všechny policisty z Osla. Ani ho nenapadne, aby se s ním bavil o svém synovi.

„Děti žijí s vámi?“

Fredrik si promnul oči. „Ne, žijí v Tromsø. S matkou. S Alicí. A jejím novým manželem.“

Když se znovu ukládal na pohovku, bolestivě mu luplo v koleni. „Nejsem tady z vlastní vůle. Mohl jsem si vybrat tohle, nebo dlouhodobou dovolenou.“

Psycholog si prstem přejel záhyb mezi bradami. „Takže si myslíte, že nejste nemocný?“

Tón jeho hlasu nemohl nikoho nechat na pochybách, jak hluboce pohrdá těmi, kteří si diagnózu stanovují sami.

„Psychicky?“ opáčil Fredrik a podíval se na něj. „Ne.“

Nad náměstím u Hlavního nádraží viselo šedivé červencové nebe. Za okénky automobilu se míhali osloští občané s deštníky a v bundách do deště. Fredrik sklopil stínítko, podíval se na sebe do zrcátka a rukou si projel nakrátko střižené vlasy. Pak vytáhl z kapsy své nové brýle. Měly kovové obroučky a velká, téměř hranatá skla. Připadalo mu, že vypadá jako nějaký východoněmecký agent, a ta představa se mu líbila. Stiskl rty, prstem přejel po kníru a kradmo pohlédl na spolujezdce.

„Kari Lise Wetreová,“ zopakoval podporučík Andreas Figueras o trochu hlasitěji než předtím a bubnoval prsty na volantu. „Neměla od nás jednu dobu ochranku?“

Fredrik si opřel hlavu o dřevěné kuličky opěrky: „Z toho šlo.“

Kolega mlaskl, jako že mu to došlo. Zrovna odbočovali na Královu ulici, směrem k liduprázdnému centru, které sestávalo z kanceláří a administrativních budov — útočišti zbloudilých turistů, druhořadých úředníků a městských prostitutek. Posmutnělá čtvrť, nazývaná Kvadrát.

„Ještě jednou, o co v tom případě šlo?“ ozval se Andreas. „Něco s homosexuálama?“

„No. Viděla, jak někdo zmlátil dva homosexuály před kinem Colosseum. Pár dnů před procesem jí zavolał nějaký chlap a vyhrožoval, že jí prořízne břicho, jestli bude svědčit. Zastrásoval víc lidí, ale protože je to docela známá osoba, byl z toho poprask.“

„Jo, to je jasný, že se s ní jednalo jinak. Zasraní politici,“ zavřel Andreas a stáhl si brýle z šedivých kudrnatých vlasů na nos. Andreas měl o pár let víc, a přesto byl Fredrikův podřízený.

„Souvisí to nějak s tímhle případem?“ pokračoval, když se Fredrik nijak neměl k tomu, aby si taky zanádal na politiky, kteří vyhráli volby.

„Ne, nic tomu nenapovídá.“

„Ale teď zmizela její dcera, ne?“

„Dcera a vnuk. Patří údajně k nějaké divné církvi.“

„Jinými slovy — další zasranej případ,“ zasténal Andreas a vystrčil svoji širokou bradu viditelně vpřed. V těch nemnohých chvílích, kdy nebyl rozčilený, patřil díky svým hlubokým hnědým očím, olivové pleti a hranatému obličejí k nejpohlednějším policistům ve městě.

Fredrik zavřel oči a pomyslel na ženu, se kterou se zanedlouho setkají. Měla tak vybraný vkus, až bylo těžko uvěřit, že je Norka. Poté, co — podle médií — prohrála otevřenou bitvu o předsednictví Křesťanské lidové strany, působila jako její místopředsedkyně. Na televizní obrazovce patřila k těm několika málo politikům, kteří vypadali mile, aniž měl člověk pocit, že se přetvařují.

Zaparkovali na šterkovém prostranství před osloským Domem vojenských organizací — elegantní budovou připomínající osekáný dřevěný špalek — který zdí přiléhá k Akershuské pevnosti. Fredrik si upravil manšestrové sako a bílé tričko si zastrčil do kalhot. Dlouze se zadíval na kolegu. Andreas vlastnil tři žlutobílé košile, troje šedé kalhoty a dvě obepnutá saka. Slušelo mu to a Frederik ho zřídka kdy viděl v něčem jiném.

„Je tam nějaká slavnostní akce pro veterány z války,“ vysvětloval Fredrik, když minuli dva zaslepené kanóny u vstupních dveří. Uvnitř byly cítit krevety a citrony. Ve velkém slavnostním sále seděly stovky životem zkušených mužů a několik žen. Bojovníci proti nacistům, islamistům a bojovníci za mír. Ministru obrany a několika známým veteránům přidělili čestná místa pod portrétem královského páru. Kari Lise Wetreová byla na

druhé straně sálu, v místech, kde se pod stropem skvělo zlatě vymalované královské volební heslo *Vše pro Norsko*. Zapáleně hovořila se svými spolustolovníky. Jeden z nich byl statný zrzavý padesátník s vousem připomínajícím ztuhlou ochlupenou larvu, v druhém případě šlo o sešlého staříka. Kdysi dávno mu něco znetvořilo tvář. Vypadalo to na popálení. Kůži na hlavě měl z velké části zkrabatělou a vybledlou jako karton, který navlhl a znovu uschnul. Křídově bílé ruce spočívaly na zaobleném držadle černé vycházkové hole.

Fredrik se prodral mezi stoly a Wetreová si ho všimla. „Jsem nadporučík Beier. Telefonovali jsme spolu...“

Politička se usmála.

„Pánové, tak to se budu bohužel muset omluvit. Pane Beiere, tohle je pan Stein Brønner, válečný historik,“ usmála se směrem k larvímu vousu. „A tohle je Kolbein Ihme Monsen. Pan Monsen je jeden z našich hrdinů z druhé světové války.“

Veterán ho pozoroval tmavýma, jasnýma očima. „Beier...“ zamumlal Fredrik. Potřásli si rukou. Pak stařík z náprsní kapsy vytáhl kostěnou krabičku s ozdobným vyrytým nápisem *KIM* a rozložil ji ve skládací hřebínek. Třaslavě si scísl zbytky vlasů na krku.

Andreas na ně čekal v jednom z bočních salonků. Na zdech visely ručně malované mapy a obrazy důstojníků, kteří je provrtávali pochmurnými pohledy.

Politička se nezdržovala zdvořilostními frázemi: „Jsem opravdu zklamaná, že to trvalo tak dlouho. Je to víc než měsíc, co jsem vás kontaktovala.“

Andreasovi se neklidně zablýsklo v očích.

„Vaše dcera je dospělá,“ začal. „Ani s jistotou nevíme, zda došlo k nějakému trestnému činu, mohlo se prostě stát, že si nepřeje...“ podíval se na ni přes brýle, „být s rodiči v kontaktu.“

Wetreová se nadechla, ale Fredrik ji předběhl:

„Můj kolega chce říct, že jsme nejdřív museli podniknout nějaká opatření, vzhledem k povinnosti zachovávat mlčenlivost a tak.“ Rychle pokračoval: „Sociální pracovníky i nás situace vašeho vnuka dost zneklidnila. Jmenuje se William, že?“

„William David Wetre Andersen,“ potvrdila. „Brzy mu budou čtyři roky.“

„Přesně tak. No, sociální pracovníci s tím náboženským sborem, do kterého vaše dcera patří, měli problémy už dříve. Zahájili jsme tedy vyšetřování a vycházíme z toho, že by mohlo jít o zmizení.“

„Dobře,“ řekla Wetreová a pronikavě se zahleděla na Andrease. Posadili se.

Kdyby měl hádat, řekl by, že je jí čtyřicet pět, ale věděl, že už má přes padesát. V době, kdy usilovala o post předsedkyně, používali často její věk jako argument proti ní. Tmavé vlasy měla na krku sčesané a oblékla si úzký šedý kostýmek. Na krku jí visel malý stříbrný křížek.

„Anetu jsem neviděla půl roku, ani jsem s ní nemluvila,“ začala.

Hlas posadila hlouběji, než když spolu hovořili předtím. Očividně chtěla ukázat, že své pocity zvládá. Běžný rys lidí, kteří jsou zvyklí, že se na ně ostatní dívají. Pohrdají slabostí. Nejvíce svojí vlastní.

„Většinou je to tak, že jsou rodiče zoufalí, když jejich děti rebelují. Když se opíjí, experimentují s drogami, souloží, co já vím... U nás to tak nikdy nebylo. Moje dcera je na mě naštvaná, protože si myslí, že jsem příliš liberální. A já jsem naštvaná na ni, protože zmizela s mým vnukem. A protože je to konzervativní megera,“ usmála se slabě a pokračovala:

„Pro Anetu...“ opřela se a židle zavržala. Upřeně hleděla ke stropu, jako by kdesi mezi štuky nacházela slova, která hledala. „Aneta žije jen Bohem.“

Wetreová měla lesklé pěstěné vlasy a každíčký pramínek ji snad poslouchal na slovo.

„Začalo to v pubertě. Aneta s námi nechtěla chodit do kostela, protože neuznávala ženské kazatelky. Nebo homosexuální kněží. Nebo změny v liturgii. Myslela si, že církev pošpinila svého vlastního Boha.“

Wetreová se zasmála a zavrtěla hlavou. Vrásky kolem očí měla možná maličko hlubší, než kolik odhalovaly televizní

kamery, ale Fredrika skoro zneklidnilo, jak neskutečně se politička podobá svému alter egu z televize. Dokonale nanesený nenápadný make-up, červené rty jako symbol důvěryhodnosti a lidského tepla. A i něco víc, uvědomil si zdráhavě. Tón rtěnky byl dokonale zvolený tak, aby působil smyslně, ale ne vulgárně. Jak elegantní. To, co na první pohled vypadá jako rtěnka, je ve skutečnosti znamení, které apeluje na hlavy, srdce a penisy.

Vpravdě hodno političky.

„Ale stejně jsme se tak nějak respektovaly. Změnilo se to, když se dala dohromady s Božím světlem... s tím sborem, jak tomu říkáte.“

Zrzavý švédský číšník jim přinesl kávu. Dokud stál u stolu, Wetreová mlčela.

Před sedmi lety začala Aneta navštěvovat mše Božího světla, jakési sekty odpadlíků z Filadelfie. Nechala studií na laborantku jen několik měsíců před tím, než měla skládat poslední zkoušku.

„Taková blbost,“ ulevila si politička. Dýchala těžce. „Pak Aneta prodala byt na Svatojánském kopci, který jsme jí koupili, a nastěhovala se do sboru. Tam potkala Pera Olava, Williamova otce. Nechtěli se brát v kostele, ale nějaký obřad asi měli. Nás nepozvali.“

Wetreová rychle zamrkala a hubenými ukazováčky si přejela pod očima. „To všechno se muselo stát hrozně rychle, protože si nedovedu představit, že by Aneta s někým spala, pokud by ten vztah nebyl... požehnaný, jestli chápete. Není taková...“

„Ne, to tak opravdu nezní.“

„Ale štěstí trvalo jen krátce. Per Olav zemřel nedlouho poté, co se William narodil. Nějaká infekce. V nemocnici nám toho moc neřekli. Životní loterie. Nebo Boží vůle. To záleží na tom, koho se ptáte,“ řekla Wetreová přemýšlivě.

Andreas vzhlédl od poznámkového bloku: „Kde ten sbor sídlí?“ „V Mariánském údolí. Na statku, kterému říkají Sluneční paseka. Nesmíme je s manželem navštěvovat. Aneta říká, že je nesmí navštěvovat nikdo. Takové mají paranoidní opatření.“

Wetreová propnula prsty a pozorovala své dokonale nalakované červené nehty.

Aneta rodiče navštěvovala. Ne pravidelně, ale čas od času. Možná ji dojalo, jak matka plakala, když uviděla vnuka, možná se v ní hnulo špatné svědomí, že opustila krásný život, který jí rodiče připravili. Ale teď už uběhlo půl roku. Půl roku bez jediného slůvka.

„Účastnila jsem se v rozhlase debaty o dívkách a potratech. Já jsem proti potratům, ve straně nenajdete moc lidí, kteří by byli pro, ale taky si uvědomuji, že se můžou vyskytnout situace, kdy je potrat jednou z alternativ. Aneta to zřejmě poslouchala. Rozčílilo ji to, křičela na mě, jestli bych si přála, aby šla s Williamem na potrat.“ Wetreová obrátila oči v sloup. „Jako kdyby to s tím nějak souviselo. Měla pocit, že posuzují dílo Stvořitele, že se stavím proti Bohu. Od té doby nejsme v kontaktu.“

Sklopila oči. „Během těch posledních měsíců jsem jí volala každý den. S manželem jsme jí poslali nespočet zpráv, prosili jsme ji, ať se ozve, jestli je vůbec naživu. Dvakrát jsme jeli na ten statek, ale tam nás jenom nevlídně odbyli. Mají u cesty své lidi. Strážce.“

Zachytila Fredrikův pohled. „Kvůli náboženskému sboru!“

Venku Wetreová schovala Fredrika pod svůj černý deštník. Loukali se Dolní zámekovou ulicí podél cihlové zdi Ministerstva životního prostředí. Kolem nich se snášel jemný letní deštík. Andreas už odjel autem zpátky na ředitelství.

„Co o tom náboženském sboru víte? O tom Božím světle?“ zeptal se Fredrik.

„Pamatujete si na Bjørna Alfsena mladšího?“

Zavrtěl hlavou.

„Rodiče i starší bratr Bjørna Alfsena zahynuli při autonehodě a jemu jako jedinému dědici rodinného podniku Alfsenových lesních závodů spadlo do klína několik set milionů korun. Kdyby s nimi nakládal rozumně, mohl ještě teď patřit mezi nejbohatší muže v Norsku, ale on všechno prodal krátce poté, co zemřel jeho dědeček, někdy v polovině sedmdesátých let. Během chvilky dokázal rodinné dědictví rozházet — večírky a nezdařilé investice. Hodně peněz utopil v nějakém diamantovém dole v Jihoafrické republice. Spolupracoval s apartheidním režimem, ale podvedli ho místní obchodníci. Začátek osmdesátých let prožil víceméně před soudem — samé bankroty a naštvání finanční partneri.“

To je prokletí bohatých, napadlo Fredrika. První generace peníze vydělá, druhá rozmnoží a třetí je rozhází. Vlastně to není zas až tak divné — člověk si těžko váží něčeho, o co nikdy nemusel usilovat.

„Na delší dobu se pak stáhl z veřejného života, ale v polovině devadesátých let se najednou zase objevil. Jako vlivný sponzor letničního hnutí.“

„Takže se znovu vzmohl?“

„Nevím. Tyhle děti bohatých rodičů mají přece vždycky někde ulité nějaké peníze. Najednou byl hrozně konzervativní, co se týká otázek životních hodnot, a začal od církve, kterou podporoval, něco vyžadovat. A mnohým se jeho požadavky nelíbily. Rozkmotřili se a on z církve vystoupil. A založil svoji vlastní sektu.“

„Boží světlo,“ konstatoval Fredrik.

„Dokonce si říká pastor.“

Fredrik zabloudil očima k fasádám hrázděných domů na christianském trhu. Nacházely se tu jedny z nejstarších budov

ve městě, postavené lidmi, kteří měli hodně peněz. Dnes už je nikdo nezná. Kolem nich těžce produněla tramvaj, až jim asfalt zavibroval pod nohama.

„Boží světlo, vlastně si vzpomínám. To musí být tak jedenáct dvanáct let. Hlásali něco násilného, ne?“

„Ano. Brojili proti společnosti, o které tvrdili, že morálně upadá,“ řekla Wetreová. „Protestovali proti výstavbě mešit a před nemocnicemi, kde se prováděly potraty. Účastnili se sňatků homosexuálů a dělali tam nechutné věci. Nebo demonstrovali před kostely, kde celebroyaly ženy. Domnívali se, že Bůh nás potrestá, že poslední soud je nevyhnutelný... Ale pak se nějak uklidnili. Zmizeli. Popravdě, myslela jsem si, že ta sekta zanikla.“

Před budovou parlamentu se zastavili, aby se rozloučili. Před budovou, kde Kari Lise Wetreová prožila větší část svého dospělého života jako veřejně činná osoba. Napadlo ho, jaké asi je mít matku, která vlastně patří všem. Nejde v tomhle případě o tohle? O opožděnou mladickou revoltu fracka jedné političky?

„Proč říkáte, že to je sekta?“

„Protože to je sekta. Věří, že mají absolutní pravdu. Silný vůdce. Izolace na statku. Proroctví o soudném dni,“ počítala na prstech. „To je jak vystřižené z učebnice. Co myslíte, je to vhodné místo na to, aby tam někdo vyrůstal?“ Na odpověď nečekala. Namísto toho mu podala ruku.

„No. Mám před sebou volby, které musím vyhrát. Díky, že nám pomáháte. Vážíme si toho. Manžel a já.“

Usmála se. Jako v televizi.